

BEATRIZ WILLIAMS

MANŽELIA A MILENCI

BEATRIZ WILLIAMS

MANŽELIA A MILENCI

PRELOŽILA JANA SLIACKA

Beatriz Williams

HUSBANDS AND LOVERS

Copyright © 2024 by Beatriz Williams

All rights reserved.

Cover Design by Leoš Dóra

Translation © Jana Sliacka, 2026

Slovak edition © DOT. vydavateľstvo, s. r. o., 2026

ISBN 978-80-69071-97-1

Ďakujem svojim deťom,
že nikdy nezjedli jedovatú hubu.

PROLÓG

MALLORY

Jún 2019
Mystic, Connecticut

V sobotné ráno na konci júna som pobozkala Sama na rozlúčku a o týždeň v piatok som potom prijala telefonát, ktorý mi prevrátil život naruby.

Vlastne sa mi pokúšali dovolať dvakrát. V ten deň som konečne vstala od pracovného stola, aby som sa trochu venovala záhonom. Toho roku mi rástli paradajky ako divé a aj ružové kríky boli v rozkvetu. Záhrada prekypovala hojnosťou. Zistila som, že keď sa niekedy v práci neviem pohnúť z miesta, pomáha mi dať si na chvíľu pauzu a spraviť niečo iné. Uzlík, ktorý mi v hlave nevie povoliť, sa tak rozpustí pri hnetení chlebového cesta, v mydlovej pene či v úhladne poukladanej bielizni.

Rovnako účinná je aj úrodná mäkká hlina v zeleninovom záhone.

Dnes sa už desím, keď sa pozriem na ten kúsok zeme a vybavím si, ako som nad ňou vtedy kľáčala, zapichovala do nej priesady a potichu si čosi pospevovala, zatiaľ čo sa mi v hlave rodil nový nápad – predstava o sýtozelenej, nie príliš tmavej ani príliš svetlej popínavej rastline s jemnými výhonkami a mladými lístkami, ktoré sa vinuli zo stonky.

Krátko pred treťou som vstala, oprášila si džínsy, odhodila rukavice a vrátila sa dovnútra po pohár vody a skicár.

Spomínam si, ako som nechala mobil na kuchynskej linke, pretože som ho nechcela ťahať do záhrady. Veď to asi poznáte. O pár minút som už mala v pláne vyjsť opäť von, vytrhať burinu, poliať paradajky a nadýchať sa čerstvého vzduchu. Sled udalostí však nabral trochu iný smer. Vonku bolo naozaj krásne, teplomer ukazoval dvadsaťšesť stupňov, ani vlhkosť vzduchu nebola taká vysoká ako v neskorších letných mesiacoch. Od ústia Mysticu fúkal príjemný slaný vánok. Turisti sa už istotne ponáhľali k zdvíhaciemu mostu, aby si kúpili zmrzlinu, a deti výskali od radosti, keď za plexisklom akvária videli preháňať sa belugy. Keďže môj mobil ležal osamotený na linke, zodvihla som ho, aby som skontrolovala správy, vzrušujúce novinky a možno si aj trochu prebehla sociálne siete. Namiesto toho mi však do očí udreli dva neprijaté hovory z tábora Winnipe-saukee.

Ten pocit vám asi nie je cudzí. Nejednen rodič ho zažil.

Pravdepodobne o nič nejde, pomyslel by si každý. Asi som len zabudla poslať potvrdenie alebo malo moje dieťa nejakú nevhodnú, neuváženu poznámku. Alebo sa pobilo. Len to nie, preboha. Deti sú v takom veku náchylné na konflikty.

Lenže ľudské telo nemá veľký zmysel pre logiku, však? Bolo vyvinuté pre katastrofy, a preto sa v mysli utiekate k tým najhorším scenárom. V tej chvíli sa vám prevráti žalúdok a srdce sa rozbúši ako zvon. Roztrasenými rukami zovriete telefón a zavoláte nazad.

S falošným nadšením v hlase sa predstavíte: *Dobrý deň, tu Mallory Dunneová, Samova mama. Pokúšali ste sa mi dovolať.*

Nasleduje ohlušujúce ticho. Na zlomok sekundy ho preruší pozvdych osoby, ktorá zbiera odvalu na to, aby vyslovila tie obávané slová:

Pani Dunneová, mrzí ma to, ale mám zlé správy.

Celú tú trojhodinovú cestu do New Hampshire som precestovala v akomsi kčí. *Teraz hlavne nepanikár, dohovárala som si dookola. Ono sa to aj tak skutočne nedeje. Odohráva sa to iba vo filme, ktorý pozeráš, alebo v scenári, ktorý hráš. Je to niečo ako metaverzum.*

Nie je to *reálne*.

Nejde o tvojho syna, o lásku tvojho života.

Pamätám si, že pred odchodom z domu som ešte opláchla šálku od kávy a vložila ju do umývačky riadu. Ak odchádzate do New Hampshiru – ktovie, na ako dlho –, nemôžete predsa nechať na kuchynskej linke špinavý riad. Naniesla som si trochu rúžu, no ruky sa mi triasli tak príšerne, že som vyzerala ako jedna z tých žien na Instagrame, ktoré si okolo pier kreslia linku, aby pôsobili na pohľad väčšie. Do cestovnej tašky som začala hádzať nejaké veci a nevedela som sa ubrániť myšlienke: *Čo ak Sam zomrie a ja sa s ním nestihnem rozlúčiť?*

Tašku s vecami som odhodila a vybehla som von k autu. Až v Springfielde som si uvedomila, že nemám obuté žiadne topánky, a tak som si aspoň napochytro kúpila na čerpacej stanici žabky. A benzín. A tri müsli tyčinky s fľašou vody, lebo som už bola na pokraji mdlôb.

Nezomrie, ubezpečovala som sa. Úplne zdravý chlapec nezomrie na otravu jedovatou hubou.

Pokiaľ ešte nie je príliš neskoro.

Pokiaľ ten chlapec nezjedol jedovatú hubu v rámci výzvy už v predošlý deň, a pretože nechcel, aby mali jeho kamaráti problém, zatajil to pred dozorom a do ošetrovne prišiel za nič nevediacou sestričkou s takzvanými žalúdočnými problémami až v nasledujúce ráno.

Pokiaľ už nebola spôsobená škoda.

Pokiaľ ho neudržiavajú pri živote iba preto, aby som sa s ním mohla rozlúčiť a dať zdravotníkom povolenie na darovanie jeho orgánov.

Môžete vôbec darovať orgány svojho dieťaťa, ak sa otrávil jedovatou hubou?

Vedľa mňa odrazu prefrčal Range Rover s newyorskými značkami. Pozrela som sa na tachometer, ktorý značil, že šoférujem rýchlosťou sto kilometrov za hodinu – akoby som nemala nijaký dôvod ponáhľať sa, akoby som nečelila núdzovej situácii alebo nechcela dostať pokutu za rýchlu jazdu.

Dupla som na plyn.

Nezomrie, vyslovila som nahlas.

Môj úžasný, krásny chlapec.

Chlapec, ktorý tak rád hrával na jeseň futbal a na jar bejzbal.

Chlapec, ktorého obľúbeným jedlom boli roztopené penové cukríky s čokoládou a keksíkmi.

Chlapec, ktorý ešte pred týždňom splavoval vlny so svojimi bratrancami u tety v Cape Code a predstieral, že ho napadol žralok. (Keď som ho vtedy vytiahla z vody, vyhrešila som ho s tým, že z takýchto vecí sa nerobia žarty.)

Chlapec, ktorý večer pred odchodom do tábora nazbieral do starého zaváracieho pohára svätójske mušky a povedal, že ich svetielka pochádzajú od všetkých našich predkov, ktorí na nás dávajú z neba pozor.

Buchla som do volantu. Dočerta, kde boli tie svätójske mušky včera?

Keď som dorazila do White River Junction a odbočila z diaľnice, začalo pršať. Najprv spadlo iba zopár kvapiek, potom o trochu viac a nakoniec sa spustil lejak. Zapla som stierače. O tri sekundy neskôr už pracovali na tom najvýkonnejšom stupni. Divoký dážď mal však navrch a ja som nevidela takmer nič. Pred sebou som mala čistú vodnú clonu. Vyzeralo to tak, akoby som šoférovala oproti vodopádu.

To, čo nasledovalo, je skutočný príbeh.

Žením sa po ceste cez lesy v New Hampshire a mám namierené do nemocnice. Počíta sa každá sekunda. Žiaľ, nedovídim ani na meter pred seba. Snažím sa mať oči na stopkách, dokonca ani nežmurkám. A vtom sa predou mnou mihne tmavý útvar. *Bum!* Do čelného skla mi čosi narazí.

Už si ani neviem vybaviť, ako zareagujem, no pravdepodobne zjačím.

Na stierači mám zapichnuté malé úbohé vtáča. Trepoce krídlami zhora nadol, všade navôkol lieta perie a ja kričím, plačem, znova

kričím a znova plačem, prosím Boha, aby malého tvora vyslobodil, pretože nemôžem zastaviť, pretože sa musím dostať k svojmu synovi skôr, než bude neskoro.

Chúďa vtáča je však stále zakliesnené v stieračoch. Po skle steká jeho krv, ktorú vzápätí zmýva prudký dážď. Už ani neviem, aký vták to bol. Len pokračujem v jazde, modlím sa a po tvári sa mi kotúľajú slzy.

Keď som konečne zabočila na parkovisko Dartmouthského-Hitchcockovej zdravotného strediska, kde dnes krátko po poludní priviezli vrtuľníkom môjho syna Sama, dážď už pomaly ustával.

(Pri neskoršej kontrole výpisu z poisťovne som si pri tejto konkrétnej položke musela naliať za pohárik bourbonu.)

V tej chvíli som však, samozrejme, nemyslela na to, koľko ma bude stáť všetka tá lekárska starostlivosť. Jediné, čo ma zaujímalo, bol život môjho syna. Ako zázrakom som našla blízko pohotovosti voľné miesto na parkovanie. Prudko som zabrzdila a vystúpila von. Nablízku stál muž. Fajčil cigaretu a pozeral na vtáka, ktorý sa zakliesnil na čelnom skle môjho starého volva kombi zdedeného po sestre.

„Je ten vták mŕtvý?“ opýtala som sa ho.

Muž sa na mňa uprene zadíval. Dodnes mám jeho tvár pred očami – mladý, chytrý chlapec zo skromných pomerov v zelenom zdravotníckom odeve. Vtedy som si myslela, že je študent alebo novopečený lekár – mladík, ktorý si už na prvý pohľad musel úspech vydrieť, pretože nenavštevoval súkromné školy, nemal platené doučovania ani ambiciózných rodičov. Aby si zarobil, popri škole zrejme pracoval niekde v potravinách. Stať sa lekárom bol jeho sen.

„Je to sova,“ spresnil. „Mláďa.“

„Umrela? Prosím, povedzte mi, či žije.“

„Isteže umrela,“ odvetil.

Hneď ako som dobehla na pohotovostný príjem, začala som splietat príbeh o letnom tábore a hubách. Keďže zdravotník za okienkom

bol zvyknutý na hysterických rodičov, ani milým, ani nepríjemným tónom ma prerušil a opýtal sa na meno hospitalizovaného pacienta.

Zhlboka som sa nadýchla. „Sam Dunne.“

„Dátum narodenia?“

„Desiateho mája dvetisícdeväť.“

„V akom príbuzenskom vzťahu ste s pacientom?“

„Kristepane, som jeho matka!“

Muž vyťukal informácie do klávesnice. Nespúšťal zrak z monitora.

„Meno?“

„*Moje* meno?“

„Áno, pani.“

Zízala som na jeho vlasy. Svetlohnedé vlny. Ružová pokožka hlavy. Zdravotník sa na mňa pozrel. „Ako sa voláte, prosím?“

Moje meno sa začína na M, hovorila som si v duchu. *No tak, zvládneš to.*

Muž mi jemne zamával dlaňou pred nosom. „Pani? Nechcete sa posadiť?“

„Mallory!“ vysúdala som napokon zo seba. „Mallory Dunneová.“ Zdravotník sa vrátil k počítaču a pokračoval v zapisovaní.

„Budem potrebovať váš občiansky preukaz a kartičku poistenca, pani Dunneová.“

„Čože to potrebujete?“

„Občiansky preukaz a kartičku poistenca, prosím,“ zopakoval.

Chytila som sa okrajov priehradky a oprela sa o ňu.

„Môj syn umiera a vy si odo mňa pýtate *doklady*?“

„Pani Dunneová, musím vás požiadať, aby ste sa upokojili.“

„Mám sa *upokojiť*? Cestovala som sem tri hodiny, a to ani neviem, či môj syn stále žije! Má len desať rokov. Je obklopený cudzími ľuďmi a potrebuje svoju mamu!“

„Pani Dunneová...“

„Chcem vidieť svojho syna!“

Zdravotník privrel oči, zhlboka sa nadýchol a potom pomaly, s trpezlivým tónom učiteľky v materskej škole povedal: „Rozumiem

vám, no aj tak potrebujem vidieť vaše doklady. Kontrolujeme ich z bezpečnostných dôvodov. Ak Samov otec...”

„Samov otec,“ preglgla som. „Ten nie je súčasťou nášho života.“

„Každopádne...“

„Keby ste sa aspoň vyjadrovali zrozumiteľne,“ rypla som si.

Mužovi už došla trpezlivosť. „Zavolám ochranku,“ oznámil mi.

„Ochranku? To hádam nemyslíte vážne! Môj syn tam niekde leží. Musím ho vidieť! Naozaj na mňa chcete zavolať ochranku?“

„Pani Dunneová, upokojte sa.“

Vztýčila som prst a namierila ho na mužovu hrud'. „Radím vám, nikdy nehovorte žene, aby sa upokojila! Hlavne nie *matke* s dieťaťom na *pohotovosti*, ktoré jej nejaký *chlap* bráni navštíviť. Mimochodom, nie som žiadna *pani*!“

Zdravotník vstal. Telefón držal stále v ruke. „*Slečna* Dunneová, naozaj vám radím, aby ste zachovali pokoj. Pre dobro vášho syna teraz budete potrebovať chladnú hlavu.“

O polhodinu neskôr prišla do čakárne, ktorú v nemocnici vyhľadali pre hysterických rodičov, moja sestra. Vyskočila som na nohy.

„Paige? Čo tu, dopekla, robíš?“

„Máš ma poznačenú ako núdzový kontakt, zabudla si? Prišla som tak rýchlo, ako sa len dalo,“ vysvetlila. „Ach, Mallory,“ povzdychla si a objala ma. Voňala po zodpovednosti a gardéniovom mydle. „Máš ty ale šťastie, milá moja. Iba teba môžu šupnúť do nemocničného väzenia.“

„Videla si ho? Ako je na tom?“

„Rozprávala som sa s lekárkou. Samov stav je stabilizovaný. Kritický, no stabilizovaný.“

„Kritický? Čo presne to znamená?“

Paige sa odo mňa odtiahla a chytila ma oboma rukami za plecia. „Poďme sa na to radšej opýtať, dobre?“ navrhla.

Doktorka Stephensová bola štíhla, energická žena s blondým vrkočom. Taký ten typ človeka, ktorý si ešte za úsvitu zabehne trinásť

kilometrov a potom ide bez problémov do práce. Keď sme k nej s Paige podišli, zodvihla zrak od papierov a zapichla do mňa prenikavý pohľad.

„Dobrý deň, pani Dunneová,“ pozdravila ma.

Už-už som ju chcela opraviť, no rýchlo som si zahryzla do jazyka.

„Pani doktorka,“ hlesla som. „Som Samova mama.“

„Áno, vitajte. To, čo sa stalo vášmu synovi, ma veľmi mrzí. Každý rok sa v nemocnici stretávame s otravou jedovatými hubami, no iba zriedkavo ide o taký vážny prípad ako tento.“

„Aké vážne to je?“

„Nasledujúcich štyridsaťosem hodín bude kritických. Váš syn zjedol bazídióvu hubu, konkrétne išlo o druh *Amanita phalloides*.“

„Prepáčte, čo je to za hubu?“

Lekárka znova vypleštila oči. „Muchotrávka zelená.“

„Doriti,“ zahrešila som automaticky.

„Myslela som si, že o tom viete.“

„Keď mi zatelefonovali z tábora, spomenuli iba *hubu*, žiadnu skurvenú muchotrávku zelenú.“

Doktorke sa očividne postavili chlpy dupkom a aj jej modré oči sa zakalili ako ranná jesenná obloha. V tej chvíli som si netrúfala odhadnúť, či je rozhorčená z môjho postoja, rečového prejavu, alebo z oboch vecí naraz.

Paige ma chytila za ruku. „Prepáčte, pani doktorka. Keď je sestra rozrušená, niekedy jej to ujde.“

„Samozrejme, chápem vás,“ prikývla Stephensová. „Muchotrávka zelená obsahuje dva hlavné typy toxínov – amatoxín a falotoxín. V úvodnej fáze, ktorá sa začína len niekoľko hodín po požití huby, má pacient bežné príznaky tráviacich ťažkostí, ako sú vracanie či hnačka. Ak teda nevieme, že zjedol jedovatú hubu, v raných štádiách otravy mu môžeme nesprávne diagnostikovať norovírus.“

„Črevná chrípka,“ povedala Paige.

„Presne tak. K nesprávnej diagnostike dochádza hlavne u detí, a *predovšetkým* vtedy, keď sa dospelým zdráhajú priznať k tomu, čo robili,“ pokračovala vo vysvetľovaní. Následne klikla perom a vyslovila

slová, ktoré ma zasiahli ako päť: „Toxíny už stihli napadnúť Samove orgány...”

„Doriti,“ vyhrkla som. „Doriti.“

„... najmä pečeň a obličky. V tom najhoršom prípade by mohlo dôjsť k ich zlyhaniu, a teda k pacientovej smrti.“

Nie, hráš vo filme, prehovárala som k sebe. Toto nemôže byť reálne.

„Ale viete mu nejako pomôcť, nie? Moderná medicína je dnes už veľmi pokročilá. Iste na to existuje liek.“

Doktorka pozrela do papierov na podložke.

„Momentálne je našou najväčšou starosťou dehydratácia. Váš syn je napojený na infúziu, ktorou prijíma tekutiny a elektrolyty. Existuje niekoľko druhov antibiotík zdanlivo účinných v boji proti toxí...”

„Nasadili ste mu ich?“ skočila som doktorke do reči.

„Áno, podávame mu ich spolu so silybínom. Ide o extrakt z rastliny známej ako pestrec mariánsky. Pečení pomáha bojovať proti poškodeniu spôsobenému oboma toxínmi.“

„A čo ďalšie mu dávate?“

Doktorka pokrčila plecami. „Liečime príznaky, no zvyšok je na Samovom tele. To, ako na lieky zareaguje, závisí od množstva húb, ktoré zjedol, a času, kedy tak urobil.“

„Má bolesti?“

„Je v kóme, pani Dunneová. V takýchto prípadoch je to bežné.“

„Smiem ho vidieť?“

Tvár doktorky Stephensovej sa mierne uvoľnila. „Samozrejme, poďte so mnou,“ povedala a vydala sa ku dverám.

„Pani doktorka?“ oslovila som ju ešte napochytro. „Som slečna, nie pani.“

Stephensová si urobila poznámku v papieroch. „A čo Samov otec?“

„Otec nie je súčasťou ich života,“ ozvala sa tentoraz Paige.

Samova tvár bola oproti snehobielemu vankúšu oranžová ako pomaranč.

„Žltáčka,“ ozrejmila nám zdravotná sestra.

K lôžku som si pritiahla stoličku. Nie preto, lebo by som chcela sedieť, ale preto, lebo by som sa zrejme úplne zrútila. „Ach, doriti,“ zanadávala som potichu.

„Môžete ho pohladíť. Prihovoriť sa mu. Dajte mu vedieť, že ste tu,“ odporučila mi sestrička.

V nemocničnej izbe pípali a bzučali prístroje. Sam bol na svoj vek veľký, urastený chlapec. Taký ako jeho otec. Vždy vytŕčal a prekypoval energiou. Niekedy až príliš. Neraz som si večer líhala do postele totálne zničená, unavená a s plačom. Nemala som totiž nikoho, kto by mi pomohol skrotiť ho.

Keď som teraz hľadela na jeho nehybné zožltnuté telíčko, nechcelo sa mi veriť, že je to on. Nie, istotne došlo k omylu.

Potom som sa mu pozrela na tvár. Do očí mu padal spotený zlatistý prameň vlasov – mal rovnakú farbu ako jeho pokožka. Odhrnula som ho. Paige, ktorá stála za mnou, mi položila ruku na plece.

„Chlapčiatko moje,“ zachrapčala som. „Ahoj. To som ja, mama. Prepáč, že mi to tak trvalo. Po ceste boli zápchy.“

Monitory zapípali.

„Už som pri tebe. Všetko bude v poriadku, čoskoro sa ti polepší. A keď sa prebudíš, pomôžeš mi...“

Paige potlačila smiech.

Po krátkej odmlke som to však nevydržala. „Doriti aj s hubou! Debilnou hubou!“

„Mallory, nenadávaj pred dieťaťom,“ napomenula ma sestra.

„Prepáč, Sam. *Poondiata* huba.“

Keď sestrička skontrolovala všetky displeje, obrátila sa k nám. K obom. „Takže vy ste... Rodičia?“

Paige okamžite zložila ruku z môjho pleca. „Preboha, nie. Sme sestry. To ona je Samova mama.“

„Ach, rozumiem,“ prikývla a usmiala sa. „Musím vám povedať, že máte doma veľkého bojovníka.“

„Naozaj?“ hlesla som.

„Isteže. Aj s tým žltým nádychom je rozkošný, nemyslíte? Vyzerá trochu ako jeden spevák.“

„Fakt?“ opýtala sa Paige nevinne. „Ktorý?“

„Taký ten, čo sedí na stoličke a brnká na gitare. Nedávno mu vyšla pesnička o vtákoch, ktoré letia na juh a neobzerajú sa späť.“ Sestra trička zamrmala krátku melódiu. „Určite viete, koho mám na mysli. Pred pár týždňami bol na titulnej stránke časopisu *People*. Váš malý je celý on!“

Otočila som sa k Samovi a jeho bezvládne prsty preplietla cez tie svoje. Mala som taký závrat, až som si myslela, že sa povraciam.

„Netuším, kto by to mohol byť. Nepočula som o ňom,“ zaklamala som.

Keď som sa neskôr ohliadla za prvým týždňom v nemocnici, veľa som si z neho nepamätala. Je to možno klišé, no hovorí sa, že takéto skúsenosti zvyknú mať ľudia zahmlené – a tak ako to niekedy s klišé býva, toto konkrétne sa pri mne potvrdilo. Veľmi rada by som povedala, že v Samovom prípade došlo aspoň k jednému jedinému momentu, ktorý by nás uistil v tom, že prežije a my by sme pocítili odhodlanie a mohli by sme sa radovať z vidiny šťastného konca, ďakovať lekárom za záchranu jeho života a užívať si tú krehkú chvíľu návratu domov v neskoré popoludnie, keď je krajina zaliatá zlatými lúčmi slnka. Tak ako to býva vo filmoch.

Život však nejde podľa scenára, a preto takýto moment nikdy nenastal.

Čas mi plynul podľa pípania prístrojov, ako aj podľa východu a západu slnka, ktoré som pozorovala z okna Samovej izby. Za múrmi nemocnice pokračovali ľudia vo svojich bežných životoch, chodili na dovolenky a užívali si leto. Paige priviedla do mesta aj svoje deti a na dlhší čas si zarezervovala izbu v hoteli. Nik sa nesťažoval na to, že mu prázdniny ubiehajú pomedzi prsty, že ich netrávi pri mori alebo že si nevychutnáva smažené mušle kdesi v kopcoch New Hampshire. Paigein manžel Jake k nám jazdil na víkendy. Milý chlapík.

Sestra mi do nemocnice pravidelne nosila kávu a sendviče, a takisto dohliadala na to, či si čistím zuby a prezliekam sa do čistého oblečenia.

Sam ďalej žil, dýchal, existoval a môj strach z jeho smrti vystriedal strach z budúcnosti, ktorá bola pred nami.

Strach z nového sveta, v ktorom môjmu desaťročnému synovi nepracovali obličky tak, ako by mali.

Z týchto dní si celkom jasne spomínam na jeden konkrétny moment. Vyšla som z nemocnice, aby som sa vyspala v hotelovej izbe, ktorú sestra zarezovala. Nešla som tam preto, lebo by som chcela odísť, ale preto, lebo Paige na tom trvala. V nemocnici som strávila už dva dni a prvú noc som spala – alebo skôr nespala – na stolíčke vedľa Samovho lôžka.

Musíš sa vyspať v normálnej posteli, prehovárala ma Paige. Sam ťa potrebuje oddýchnutú.

Vybrala som sa teda k svojmu autu. V neskorý júnový večer sa v New Hampshire začínalo stmievať a parkovisko zahaľovalo pološero. Len ťažko by sa však na svete našlo niečo, čo by ma ešte vedelo vystrašiť.

Keď som došla na miesto, kde som zaparkovala svoje auto, do očí mi udrela guča peria prilepená na stieračoch. Na mŕtve zviera som úplne zabudla.

Tak ako povedal fajčiar na chodníku, išlo o soviča. Hoci som o lesnom vtáctve nevedela veľa, podľa hlavy a sklenených očí mi už bolo jasné, že je to sova. Drobné mláďatko. Pravdepodobne len nedávno vyletelo z hniezda do širého sveta. A skončilo na mojom čelnom skle. Umrelo a jeho rodičia sa nikdy nedozvedia, kde sa vytratilo.

V ušiach mi stále dunelo neúprosne pípanie monitorov. Tikot, ktorý predstavoval Samov život.

„Prepáč,“ ospravedlnila som sa mláďaťu. „Veľmi ma to mrzí.“

Posadila som sa na obrubník a pozrela sa na svoje dlane.

Na pravom zápästí sa mi vynímal náramok po mame. Posunul sa nesprávnym smerom, a tak ma jeho konce z vnútornej strany ruky tlačili. Mama mi tento náramok zanechala po svojej smrti a dodnes som nebola zvyknutá na to, že namiesto nej ho mám na ruke ja.

Išlo o zlatú kobru s nastraženou hlavou, pripravenou na útok, dvoma drobnými smaragdmi namiesto očí a s malým rubínovým jazykom, ktorý sa tiahol k špičke chvosta. Keď sme boli so sestrou malé, mama nám povedala, že ho zdedila po svojej mame. Skutočne nebolo dňa, kedy by ho nemala na ruke.

Až do jej pohrebu, ktorý bol pred rokom a pol.

Trblietavé hadie oči mali rovnakú farbu ako tie mamine.

„Tak veľmi ju potrebujem,“ šepľala som. „Prečo si mi ju zobrala?“

Kobra však neodpovedala.